ఘటన

హాస్పిటల్‌కు చేరుకొని, ఆమె లోపలికి అడుగుపెట్టే సమయానికి, ఆ కుర్రాడు రిసెప్షన్ దగ్గర నిలబడి ఏదో హడావుడిగా మాట్లాడుతూ ఉన్నాడు.

చూసింది.

విసవిసా నడుచుకుంటూ వెళ్లి 'నువ్వేనా?' అని అడిగింది.

ఆ కుర్రాడు అవును అన్నట్టు తల ఊపి– ఆ మాట నోటితో చెప్పే లోపు– ఫాట్... ఫాట్... ఫాట్.... చెంప మీద మూడు దెబ్బలు పడ్డాయి.

ఆ కుర్రాడు తబ్బిబ్బయ్యి అదిరిపోయి 'మామ్... మామ్... మామ్' అన్నాడు చేతులు అడ్డు పెట్టుకుంటూ.

'చూసుకొని నడపలేవురా బాస్టర్డ్'... ఇంగ్లిష్‌లో తిట్టింది.

'నా తప్పేమీ లేదండీ' అన్నాడతను ఇంగ్లిష్‌లో.

ఆమె ఎగిసెగిసి పడుతోంది. కోపంగా దౌర్జన్యంగా ఉంది. కౌంటర్‌లో ఉన్న ఇద్దరు ఉద్యోగులూ అది గమనించి సర్ది చెప్పాలా వద్దా అన్నట్టు జంకుగా చూస్తూ ఉన్నారు. కుర్చీలన్నీ ఎత్తేసి– పేషెంట్ల అటెండర్లందరినీ తరిమేశాక కూడా– ఏదో ఒకటి చేసి ఖాళీ నేల మీద ముడుచుకుని పడుకొని ఉన్న ఒకరిద్దరు ఈమె దాడికి లేచి, నిద్రకళ్లతో

చూసి, మళ్లీ మోచేతుల మీద తలలు పెట్టుకొని కళ్లు మూసుకున్నారు.

పగటి పూట అయితే అక్కడ ఎందరు ఎంత పెద్దగా అరిచినా ఎవరికీ వినపడదు. అంత రద్దీ.

ఇప్పుడు అర్ధరాత్రి. ఆ మాటకొస్తే అర్ధరాత్రి కూడా దాటి చాలా సేపయ్యింది. బయట ఏ అలికిడీ లేదు. లోపల రీసౌండ్.

'ఎక్కడా?' అంది కుర్రాడి వైపు చూస్తూ.

'ఎమర్జెన్సీ' అన్నాడు.

శివంగిలా తల అటూ ఇటూ తిప్పి చూసింది. ఎమర్జన్సీ మార్క్ ఉన్న స్వింగ్‌డోర్‌ను తెరుస్తూ, నడకలోనే చెప్పులను జార విడుస్తూ, లోపలకు వెళ్లింది. అక్కడ ఖాళీ బెడ్ ఉంది. పక్కన ఇద్దరు ముసలివాళ్లు నిలుచుని ఉన్నారు. ఒక ముసలతను ఈమె రాకకై ఎదురు చూస్తున్నట్టుగా ఉండి, ఈమె రావడంతోటే హడలిపోయాడు.

'ఉన్నారా... యూ డ్రంకన్ బాస్టర్డ్స్.... ఏం ఫ్యామిలీరా మీది... ఎన్నిసార్లిలా... ఎందుకురా నన్నిలా హింసిస్తారు... ఏం పాపం చేశాను.... నన్ను వదిలిపెట్టు మొర్రో అంటే వినడు బాస్టర్డ్'....

ఆ ముసలతను చాలా వర్రీగా పక్కనున్న ముసలతని వైపు సాయానికి చూశాడు.

ఆ ముసలతను ఆమె అంత తీవ్రంగా ఉంటుందని ఊహించలేదులాగుంది హడలి పోయి చూస్తున్నాడు.

'ఎక్కడా?' మళ్లీ గర్జించింది.

'సి.. సిటి స్కాన్‌కు తీసుకెళ్లారు... ఇప్పుడే' ముసలతను గొణిగాడు.

ఆమె ఎందుకనో హటాత్తుగా- ఒక్కసారిగా- బెడ్ కొసన కూలబడి బిగ్గరగా దుఃఖంగా గస పెట్టింది. ఎమర్జన్సీలో ఉన్న డ్యూటీ డాక్టర్ అది గమనించి ఆమెవైపు కాకుండా ఇబ్బందిగా ఇతర బెడ్స్ వైపు చూస్తూ ఉన్నాడు. ఏడెనిమిది బెడ్స్. అన్నింటి మీదా పాలిథిన్ కర్టెన్స్ చాటున ముక్కులకూ మూతులకూ ట్యూబులు పెట్టుకొని.

'చ.. చూడమ్మా... భయం లేదనుకుంటాను... ఇందాకటి దాకా'...

'మాట్లాడొద్దు మీరు'.... ధడేలున లేచింది.

ముసలతను నోరు కట్టేసి పక్కనున్న ముసలతని మీద దాదాపుగా పడబోయాడు.

విసురుగా బయటకు వచ్చింది. ఆమెతో పాటు ఆ ఇద్దరు ముసలాళ్లు కూడా బయడకు వచ్చారు. ఆ కుర్రాడు ఇంకా అక్కడే నిలబడి ఉన్నాడు. మొత్తం నలుగురూ చదరంగంలోని బంట్ల వలె ఒకరికొకరు దూరాన్ని పాటిస్తూ నిలబడి ఉన్నారు.

కుర్రాడే ధైర్యం చేశాడు.

'బాగా తాగేసినట్టున్నారు మామ్. సడన్‌గా రోడ్డు మీదకొచ్చేశారు. అప్పటికీ చాలా గట్టిగా బ్రేక్ వేశాను. అంతలోనే'....

'ఇంతదాకా ఏ బార్ చచ్చింది?'...

'బార్ ఎప్పుడో కట్టేశారట మామ్. పార్కింగ్ లాట్‌లో పెట్టుకొని తాగారట. బహుశా డ్రైవ్ చేయలేక ఆటోలో వద్దామని రోడ్డు మీదకొచ్చినట్టున్నారు...'

'గట్టిగా గుద్దాల్సింది'...

కుర్రాడు గందరగోళంగా చూశాడు.

'ఆ టైమ్‌లో నీకేం పని?'

కుర్రాడు అయోమయంగా చూసి–

'ఇది బాగుంది' అన్నాడు.

ఆమె అటూ ఇటూ అంగలు వేసింది.

'కుడిచేతి మీద పడ్డారు మామ్. చేయి విరిగిపోయింది. మైల్డ్‌గా హెడ్ ఇంజురీ. హాస్పిటల్‌కు తెచ్చేదాకా నాతో మాట్లాడారు. వారి అన్నగారికి ఆయనే ఫోన్ చేసి రమ్మన్నారు. మొదట మీతో చెప్పొద్దన్నారు. చాలాసేపు డైలమాలో ఉండి మళ్లీ చెప్పమన్నారు'....

ఆమె టక్కున అంగలు ఆపింది.

సర్రున వెనక్కు తిరిగి టకాటకా ఆ ముసలతని దగ్గరికి వెళ్లి చూపుడువేలాడించింది.

'సీ... మిస్టర్ కేశవరావ్. నేను వెళుతున్నా. ఇంక వీడు నాకొద్దు. చస్తే సరేసరి. బతికి నా దగ్గరికొచ్చాడా కాళ్లు విరగ్గొడతాను. మీ తమ్ముణ్ణి మీరే తీసుకెళ్లండి. మీలాగే హోమ్‌లో పెట్టుకోండి. నేను పడలేను. ఐ యామ్ అట్టర్లీ ఫెడప్. గుడ్ బై'.... పెద్దగా అరిచి, టకాటకా బయటకు వెళ్లిపోయింది.

రిసెప్షన్‌లో తుఫాన్ వెలిసినట్టయ్యింది.

కాని– ఆ ముసలతను తుఫానులోనే ఉన్నట్టుగా కళవళపడిపోయాడు. ఎర్రగా, నెత్తురు పైకి తేలినట్టుగా ఉన్న అతడి ముఖం దుఃఖంతో కంగారుతో ఇంకా ఎర్రబడింది. పక్కనున్న ముసలతను ఈ వయసులో ఇంకా ఏమిటి ఈ తలనొప్పి అన్నట్టు చూస్తూ ఉన్నాడు.

కుర్రాడు బయటకు పరిగెత్తాడు ఆమెను అందుకోవడానికి.

బయటంతా గాలి.

అలాంటి వేళ– అంత గాఢమైన రాత్రిపూట మాత్రమే వీచే– చల్లగాలి.

నిజానికి సజ్జనులు దుర్జనులు కూడా తమ తమ ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి ప్రశాంతంగా నిద్ర పోవాల్సిన వేళ అది. నిశీధి తన పనులేవో చక్కబెట్టుకోవాల్సిన సమయం. కాని ఒకోసారి ఆ సమయమే కొందరికి ప్రాణాంతక గడియ.

కుర్రాడు ఇంకా ముందుకొచ్చి చూశాడు.

మెయిన్ బ్లాక్‌కీ కాంపౌండ్ వాల్‌కీ మధ్య చాలా ఖాళీ స్థలం ఉంది. పార్కింగ్ కోసం వదలాల్సినంత వదిలి మిగిలిన చోటంతా లాన్ పెంచుతూ ఉన్నారు. మధ్యలో అక్కడక్కడా పుట్టగొడుగుల్లా మిల్క్‌ల్యాంప్స్ వెలుగుతూ ఉన్నాయి. వాటి వెలుతురు నెమ్మదిగా ఉంది.

కుర్రాడు నిలబడి అటూ ఇటూ చూశాడు.

కనిపించింది.

కాంపౌండ్ వాల్‌కు ఇవతలే నిలబడి మాతం ఆడుతున్నట్టు అంగలు వేస్తూ ఉంది.

బరువుగా ఉన్న మనిషి– ప్రతి కదలికలోనూ పరిణితి కనిపిస్తున్న మనిషి– భర్తకు యాక్సిడెంట్ అయ్యిందని తెలిశాక కూడా హడావుడిగా కాకుండా నాలుగైదు నిమిషాల్లో శుభ్రంగా తయారై వచ్చిన మనిషి– తేలిక రంగు చీర. అదే రంగు బ్లౌజ్. గ్లాస్ బ్యాంగిల్స్. కంఠానికి రెండించుల దిగువన సన్నటి డైమండ్ లాకెట్. తెల్లటి ఛాయ. యాభై ఉంటాయా?

కుర్రాడు ఎదురుగా నిలుచున్నాడు.

పెనుగులాడుతున్నట్టుగా చూసింది.

'ఆటోల్లేవ్... డ్రైవ్... చేయను... ఈ టైమ్‌లో డ్రైవర్... ఇందాకే కష్టమైంది'.... ముక్కలు ముక్కలుగా చెప్పింది.

'ఎక్కడ ఉంటారు?'

'స్ప్రింగ్ వ్యాలీ...'

'నేను డ్రాప్ చెయ్యనా?'

ఇష్టం లేనట్టుగా కనిపించింది.

'నేనేమీ ఫేవర్ చేయడం లేదు... మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టి ఇంటికి వెళతాను'

'ఎక్కడ ఉంటావ్?'

'నా సంగతి వదిలిపెట్టండి'

కారు వైపు పరిగెత్తాడు.

ఆమె మళ్లీ అంగలు మొదలుపెట్టింది. వేళ్లల్లో వేళ్లు గుచ్చుతూ... విడుదల చేస్తూ... పిడికిళ్లు చుడుతూ.

కారు వచ్చింది.

వెనుక సీట్‌లో ఎక్కి కూచుంది.

కుర్రాడు చాలా భయభక్తులతో ఉన్నాడు. ఏసి ఆన్ చేశాడు. ఫ్రంట్ మిర్రర్‌లో గమనిస్తూ డ్రైవ్ చేస్తూ ఉన్నాడు.

ఆమె సీట్‌లో ఫర్మ్‌గా కూచుని ఉంది. వెనక్కు ఆనలేదు. ముందుకు కదలట్లేదు. బయటకు చూడటం లేదు. సంబంధం లేనట్టుగా ఉంది. కన్నులు ఇంతింత ఉన్నాయి. ఎర్రగా పేలిపోయేలా ఉన్నాయి. కుర్రాడు గమనిస్తూ ఉన్నాడు. ఆమె అలాగే ఉంది– వెనుకకు ఆనుకోకుండా. కుర్రాడు మరికాసేపు గమనించాడు. ధైర్యం చేశాడు.

'మామ్... ప్లీజ్... రిలాక్స్'...

మాట్లాడలేదు.

'మామ్... ప్లీజ్'....

పట్టించుకోలేదు.

'మామ్'...

'షటప్'....

'మామ్'...

'ఐ హేట్ మ్యాన్'.... అరిచింది.

కుర్రాడు ప్రిపేర్డ్‌గా ఉన్నాడు.

ఆమె మూలిగినట్టుగా చేసి తట్టుకోలేనట్టుగా సీటు మీద పిచ్చిగా బాదింది.

'మామ్ ప్లీజ్'....

'నాకు అసహ్యంరా' అరిచింది.

'నాకు అసహ్యం.... పారిపోయే వెధవలంటే అసహ్యం. మోయలేని భుజాలున్న వాళ్లంటే అసహ్యం. తట్టుకోలేర్రా కొంచెం కూడా? భరించలేర్రా కాస్తయినా? ఒక వెంచర్ ఫ్లాప్. అయిపోతుందా? ఒక యాంబిషన్ డెస్ట్రాయ్డ్. సో వాట్? సక్సెస్ రాదు. అయితే? ఎవడూ పట్టించుకోడు... ప్రేమించరు... లెక్కచేయరు... జబ్బు చేస్తుంది... అయితే? కొంప మునిగిపోతుందా? నిలబడలేవా నువ్వు? పోరాడవా? ఎదిరించవా?'....

మళ్లీ బాదింది.

కుర్రాడు జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్నాడు.

'స్ట్రగుల్ ఇట్‌సెల్ఫ్ ఈజ్ ఏ జాయ్ మ్యాన్. అండ్ వియ్ ఆర్ మెంట్ ఫర్ ఇట్. సర్టన్లీ వియ్ ఆర్ మెంట్ ఫర్ ఇట్'.....

రొప్పుతూ ఉంది. కనుగుడ్లు ఇంకాస్త పెద్దవయ్యాయి. పెదాలు కొసదాకా సాగాయి.

ఆగి ఆగి అంది.

'ఇలాంటివాళ్లు... ఇలాంటి బాస్టర్డ్స్.... దె వీకెన్ దెమ్‌జెల్వ్స్. దె వీకెన్ అదర్స్. దె వీకెన్ ది బ్లడీ హోల్ ప్లానెట్'....

కుర్రాడు నడుపుతూ ఉన్నాడు.

ఆమె ముఖం మీద వేళ్లు తిప్పుకుంది. బరువుగా ఉన్న వక్షం మీద బలహీనంగా పవిట సరి చేసుకుంది. ఓడిపోతున్నట్టుగా కొనప్రాణంతో ఉన్నట్టుగా ఉంది.

'లాభం లేదు. వీడు నన్ను చంపేస్తాడు. చాలా హార్డ్‌గా ట్రై చేస్తున్నాను బతకడానికి. కాని వీడిలాగే బిహేవ్ చేస్తే....' అరచేతి కండని పళ్ల మధ్య పెట్టుకొని గట్టిగా కొరుక్కుంది.

కుర్రాడు చల్లగా అయిపోయాడు. కాని కిక్కురుమనకుండా ఉన్నాడు. కొంచెం కూడా శబ్దం చేయకుండా.

మెల్లగా ఏసి ఆఫ్ చేసి విండోస్ తేలిగ్గా ప్రెస్ చేశాడు.

లోపలికి గాలి దూరింది. అదే గాలి.

ఇలాంటి వేళ, ఇలాంటి గాఢమైన రాత్రిపూట మాత్రమే వీచే చల్లగాలి.

కారు రామానాయుడు డౌన్ దిగి గచ్చిబౌలీ అందుకుంది. కుర్రాడు ఫ్రంట్ మిర్రర్ లో నుంచి చూస్తూ ఉన్నాడు. ఆమె అలాగే కూచుని ఉంది. కొంచెం కూడా మార్పు లేకుండా. సూది మొనంత కూడా.

'ఎవరి పిల్లాడివి?'

'విసిగారి అబ్బాయినండీ'

ఎగాదిగా చూసింది. నిజానికి మొదటిసారి చూసింది.

డీప్ మెరూన్ టీషర్ట్. లైట్ కలర్ ట్రౌజర్స్. పలుచగా ఉన్నాడు.

'ఏ యూనివర్సిటీ?'

చెప్పాడు.

కారు చౌరస్తా దాటింది. దూరంగా బయోడైవర్సిటీ పైలాన్ చీకట్లో మునిగిపోయి అలా వెనక్కు జారిపోయింది.

'ఎంతసేపూ'

'వచ్చేశాం'

'తొందరగా...'

కుర్రాడు సర్దుకొని మళ్లీ ఫ్రంట్ మిర్రర్‌లో నుంచి జాగ్రత్తగా గమనించాడు. ఆమె అలాగే కూచుని ఉంది. పట్టుదలగా. వీపు ఆనకుండా. ఇల్లు చేరే తొందరలో ఉంది. తొందరగా ఇల్లు చేరి?

కుర్రాడు గట్టిగా స్టీరింగ్ పట్టుకున్నాడు.

చీకటి వెలితిగా ఉంది. దారులు బోసిగా ఉన్నాయి. అపార్ట్‌మెంట్లు. కళాకాంతీ లేని డ్యూప్లేలు. బయట కార్లు పార్క్ చేసి లైట్లన్నీ ఆఫ్ చేసుకొని నల్లగా ముసుగేసుకున్న భవంతులు.

'ఇదే'... ఒకచోట ఆపింది.

కుర్రాడు ఆపుతున్నాడో లేదో డోర్ తెరుచుకుని దిగింది.

దిగి, వెనక్కి కూడా చూడకుండా బ్యాగులోని తాళాలను వేగంగా వెతుక్కుంటూ లోపలికి పోయింది.

కుర్రాడు చూస్తున్నాడు.

చట చట చట....

తాళం రావడం లేదు....

చూస్తున్నాడు.

చట చట చట....

వేళ్లల్లో కుదురు లేదు.

గమనిస్తున్నాడు. దేనికో తొందరపడుతున్నట్టుగా ఉంది. దేనికి?

చట చట చట...

కుర్రాడు చటుక్కున కదిలి, హారన్ మీద దబ్బున బాది, డోర్ తీసుకొని దిగాడు.

అప్పటికే అతడి సంగతి మర్చిపోయింది. హారన్ సౌండ్‌కు ఉలిక్కిపడింది.

'వాట్?'

'మీరిలా చేయకుండా ఉండాల్సింది'

'ఎలా?'

'మీ హజ్బెండ్‌ని వదిలి రాకుండా ఉండాల్సింది'

ఎలా చూసిందంటే నమిలి మింగేయలేదు అంతే.

'గెట్‌లాస్ట్'...

చట చట చట...

కుర్రాడు రెండడుగులు ముందుకేశాడు.

'నాకేం సంబంధం మామ్? తొక్కేసి పోకుండా హాస్పిటల్‌కు తెచ్చాను. మీరు వైఫ్'

'గెట్‌లాస్ట్'

'అది కాదు మామ్'

'వెళ్లా బాస్టర్డ్'...

కుర్రాడు ఎదురు తిరిగాడు.

'మర్యాదగా మాట్లాడలేరా మీరు? మనుషులకు విలువివ్వరా? నా సంగతి సరే. మీ హజ్బెండ్‌కు కూడా విలువివ్వరా?' పెద్దగా అరిచాడు.

ఆమె కుర్రాణ్ణే చూసి ధన్ ధన్ ధన్ అడుగులు ముందుకేసింది.

'వాడు నా మేనత్త కొడుకు. చిన్నప్పటి నుంచి ఫ్రెండ్. నా క్లాస్‌మేట్. లవర్. నాకు పట్టిన దరిద్రం'

'సరే... సపోర్ట్ చేయరా మీరు? మారొచ్చుగా మనుషులు. కనీసం అలా అని నమ్మలేరా మీరు?'

ఆమెకు ఆ కుర్రాణ్ణి చంపేయాలనిపించింది.

కాని నిస్సహాయంగా రొప్పుతూ గసపెడుతూ చూసింది.

'వెళ్లా ఇక్కణ్ణుంచి... ప్లీజ్'...

కుర్రాడు ఆగాడు.

'సరే. ఏమైనా ఇది మీ పర్సనల్ ఇష్యూ. కాని చాలా అలసిపోయాను. భోజనం కూడా చేయలేదు. మల్టీప్లెక్స్ నుంచి వెళుతూ దీన్లో ఇరుక్కున్నాను. కొంచెం నీళ్లు ఇవ్వండి. కాఫీ ఇస్తే సంతోషం. వెళ్లిపోతాను'

ఆమె కుర్రాణ్ణే చూసింది. ఈ ఒకటి రెండు గంటలకే నలిగినట్టుగా కనిపిస్తున్నాడు. తల ఊపింది.

ఈసారి ఇబ్బంది లేకుండా తాళం వచ్చింది. పెద్ద ఇల్లు. లైటు వేస్తే తప్ప దాని ఐశ్వర్యం తెలీలేదు. ఆమె ఏం మాట్లాడకుండా ఫ్రిజ్‌లో నుంచి బాటిల్ అందించి కిచెన్‌లోకి వెళ్లింది. కుర్రాడు దిక్కులు చూశాడు. ఆమెకు ఒక కూతురు ఉన్నట్టు ఆ కూతురు ఈ దేశంలో లేనట్టు గోడ మీద ఆనవాలు కనిపించింది.

కుర్రాడు సోఫాలో కూచున్నాడు.

కిచెన్‌లో కదలికలు కనిపిస్తున్నాయి. ఉండి ఉండి ఆమె గొంతు గురగుర లాడుతోంది.

బయటకు వచ్చింది.

కాఫీ ఇచ్చి, తొందరగా కానిచ్చిపో అన్నట్టు ఎదురుగా నిలబడింది.

కుర్రాడు ఆమెనే చూస్తూ గుక్కా గుక్కా తాగుతున్నాడు.

ఆమె అతణ్ణే చూస్తూ ఉంది.

ఇది ఆ కుర్రాడి జీవితంలో ఉత్పాత సమయం. దానిని దాటి ఆమెను స్థిమిత పరచడానికి పెనుగులాడుతూ ఉన్నాడు.

మూడు నాలుగు గుక్కల తర్వాత ఏమైతే అదవుతుందని అన్నాడు.

'మామ్... ప్లీజ్... ఒక్కసారి నా మాట వినండి. ఇప్పుడు మీ అవసరం అక్కడ ఉంది. ఎంతలేదన్నా ఆరేడు రోజులు మీ హజ్బెండ్ హాస్పిటల్లో ఉండాలి. ఆ ముసలాయన వల్ల అవదు. మీ హజ్బెండ్‌కొచ్చిన ప్రమాదం ఏమీ లేదు. కాని మీ సంగతే నాకు వర్రీగా ఉంది. నేను ఇంటికెళ్లి నిద్రపోలేను... మీరు కూల్ అయ్యేంత వరకు'....

కుర్రాడు దయగా ఆమెవైపే చూశాడు. ఆమె కుర్రాడి వైపే చూసింది. ఒక మనిషి ఇంకో మనిషిని ఎప్పుడు తాకుతాడో.

ఎందుకనో ఆమెకు ఒక్కసారిగా గుండెలు బాదుకొని ఏడ్వాలనిపించింది. కుమిలి కుమిలి ఏడ్వాలనిపించింది. మనసులో ఉన్నదంతా దిగిపోయేదాక పొర్లిపొర్లి ఏడ్వాలనిపించింది. కుప్పగా కూలిపోయి... ముక్కలుగా తెగిపోయి...

'మ్మ్'.... మూలిగింది.

కుర్రాడు చటుక్కున ఆమె దగ్గరికొచ్చి పట్టుకున్నాడు. పెనుగులాడుతూ ఉంది. వైద్యుడు రోగిని పట్టుకున్నట్టు పట్టుక్కునాడు. పెనుగులాడుతూ ఉంది. పురుషుడు స్త్రీని పట్టుకున్నట్టు.

ఆ తర్వాత వాళ్లు ఇంటి నుంచి బయట పడటానికి మరికొంత సమయం పట్టింది.

ఆమె ఒక బాస్కెట్‌లో హాస్పిటల్‌కు అవసరమయ్యే వస్తువులన్నీ పెట్టుకొని, తలుపు లాక్ చేసుకొని, మెల్లగా వచ్చి, ఫ్రంట్‌డోర్ తెరుచుకుని కారు ఎక్కింది.

కుర్రాడు స్టార్ట్ చేశాడు.

కారు కదిలింది.

తేలిగ్గా విండోస్ దించాడు. గాలి వీస్తూ ఉంది.

అదేగాలి. మరి కాసేపులో ప్రభాతం వస్తుందనగా వీచే చల్లగాలి.

ఆమె ప్రశాంతంగా కూచుంది. వెనక్కు వాలి. సీట్‌లో విశ్రాంతిగా చేరగిలపడి. గాలి లోపలకు దూరి చక్కర్లు కొడుతూ ఉంది. ఆమె ఆ చల్లగాలిని హాయిగా ఆస్వాదిస్తూ ఉంది. అప్పుడప్పుడు రెప్పలు మూస్తూ ఆ రెప్పలకు ఆ గాలిని పులుముకుంటూ. పూర్తిగా నెమ్మదించిన ప్రవాహంలా ఉంది.

హాస్పిటల్ వచ్చింది.

దిగింది.

కుర్రాడు చూశాడు.

'బై మామ్'

'మళ్లీ నాకు కనిపించకూడదు'

కుర్రాడు వెళ్లిపోయాడు.

ఆమె మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ రిసెప్షన్‌లోకి వచ్చింది. ముసలాళ్లు అక్కడే ఉన్నారు. ఆ ముసలాయన తగాదాకు శక్తి లేనట్టుగా జంకుగా చూశాడు.

'చు..చూడమ్మా... ఏవో జరుగుతుంటాయి'....

'ఊ..ఊ.. ఇంకా ఎందుకున్నారు. మీరెళ్లండి. నేను చూసుకుంటాను'

ముసలాయన మహాభాగ్యం అన్నట్టు చూశాడు. ఉత్సాహం వచ్చింది.

'ప్రమాదం ఏమీ లేదటలే. ఐసియు ఏమీ అక్కర్లేదన్నారు. ఎమర్జెన్సీలోనే ఉంచారు'

లోపలికి వెళ్లింది. నొప్పితో కొంచెం కొంచెం మూలుగుతూ ఉన్నాడు.

పక్కన కుర్చీలో కూచుంది.

ఆమె రాక అతడికి అర్థమైంది.

'బుజ్జీ' అన్నాడు.

పలకలేదు.

'బుజ్జిదానా'

మాట్లాడలేదు.

'సేయ్... బుజ్జమ్మా...'

'బుజ్జిముండా'...

'ఇంక నోర్మూయ్'

కసిరింది

ఆ తర్వాత దగ్గరగా జరిగి, ఫ్లూయిడ్స్ ఎక్కిస్తున్న చేతిని, జాగ్రత్తగా పట్టుకొని కూచుంది.

మార్చి 12, 2013